Ansamblul Mozarteum din Salzburg în vizită la Sibiu

(Costin Popa – 7 octombrie 2010)

Așa cum a început, cu recitalul de lied al excelentei mezzosoprane Roxana Constantinescu, cea de-a noua ediție a Festivalului Internațional al Artei Lirice s-a încheiat la Sibiu tot în forță, cu două spectacole susținute de studenții și masteranzii faimoasei Universități Mozarteum din Salzburg. Este pentru prima oară când austriecii de pe malurile Salzach-ului vizitează România și prezența lor a îmbrăcat forma unui parteneriat cu Filarmonica de Stat, care se anunță durabil. Cele două seri cu opera „Răpirea din serai" vor fi repetate la Salzburg la numai zece zile după reprezentațiile sibiene. Rectorul universității, profesorul Reinhart von Gutzeit, remarca în programul de sală că „ambele orașe- partenere ale cooperării, în calitate de centre culturale, și-au făcut un renume care depășește frontierele țărilor lor." Asociind Sibiul muzical cu orașul lui Mozart este deosebit de onorant și consfințește valoarea Filarmonicii ca unul dintre motoarele artistice ale țării noastre. Ne amintim că în desemnarea orașului transilvan drept Capitală Culturală Europeană 2007, rolul acestei instituții de cultură a fost primordial, după cum derularea ulterioară a manifestărilor a avut în Filarmonică un pilon central, important.

Blonde, Pedrillo, Konstanze, Belmonte

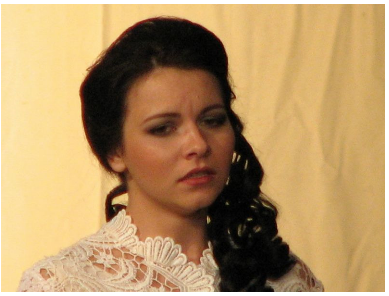
Așa cum era de așteptat, tenta studențească a producției cu „Răpirea din serai" a fost prezentă prin distribuția tânără, cu voci în curs de desăvârșire din punct de vedere tehnic și interpretativ. Ca de obicei, calitatea de glas s-a arătat diferențiată, de la nivel bun la mediu. Perspectivele sunt însă evidente și sunt convins că îi vom întâlni pe unii dintre soliști, cât de curând, pe scenele unor teatre lirice de marcă. Cu condiția studiului continuu. Dar dacă am distins un numitor comun, a fost acela al pregătirii muzicale, în primul rând stilistice.

Mâna maeștrilor de la Universitatea Mozarteum se simte cu putere în forjarea unor abordări potrivite penei maestrului de la Salzburg. Frazarea, accentul, jocul de nuanțe de la transparență la forță, umorul subtil cu care este înzestrată articularea pronunției în teritoriul comediei, sunt câștiguri care se pot obține doar în puține locuri din lume și, în primul rând, în fieful mozartian. M-am bucurat când, în CV-urile tinerilor, printre numele profesorilor le-am găsit pe cele ale Horianei Brănișteanu și Marinei Krilovici.

Din distribuția internațională a celui de-al doilea spectacol, l-am observat pe tenorul Vassilis Kavayas, Belmonte cu timbru rotund și plăcut, cu linie vocală lirică frumos condusă, cu cânt agil („Klopft mein Herz"). Sunete intonate mai jos, ca și respirații furate, se mai strecoară pe alocuri. Tânărul artist grec va progresa și va ajunge, poate, un redutabil mozartian. Depinde numai de el.

Altă remarcă merge către soprana română Mirela Bunoaica, posesoarea unui glas de consistentă culoare în registrele grav, central și central înalt. Depășindu-le, sunete stridente se insinuează, abilitățile de coloratură supra-acută sunt periclitate iar vocalizele curg câteodată printre tonuri. Cred că Mirela Bunoaica are un viitor deschis în teritoriul liric pur, mozartian și nu numai, apreciind totodată că distribuirea în rolul Konstanze a fost întrucâtva extrapolată.

Basul David Steffens a fost un bun Osmin. În atenție trebuie să-i stea în primul rând omogenizarea emisiei și ajungerea la un vibrato natural al sunetelor, evitând „albirea” lor. Pentru cuplul lejer Blonde-Pedrillo, i-am avut la dispoziție pe sud-coreeana Se-Ri Baek și pe japonezul Masashi Tsuji, prima, cu voce minusculă și subțire de subretă, dar cu registru supraacut prea liniar în care, la unele pasaje, s-a plasat sub tonul corect. Cel de-al doilea, un „Spieltenor” potrivit rolului, a cântat cu muzicalitate și ușurință dar dificila notă de Si natural acut a ariei „Frisch zum Kampfe” l-a găsit nepregătit.

Konstanze

Osmin, Blonde

Belmonte, Konstanze

Josef Wallnig și Hermann Keckeis la aplauze, în mijlocul artiștilor

Sub bagheta regizorală a lui Hermann Keckeis s-a jucat cu mobilitate și dăruire, valorizând darul tinereții. Scenografia semnată de Marouan Dib – costume clasice și decoruri stilizate, cu panouri armonios colorate – au întregit un tot plăcut, îndelung și generos aplaudat atât pe parcurs, după fiecare arie, cât și la final de un public care a umplut până la refuz cocheta Sală Thalia.

Nu în ultimul rând, remarc competenta conducere muzicală a lui Josef Wallnig, care a dirijat instrumentiștii sibieni cu finețe și tempi judicios aleși. În versiunea prezentată, părțile corale au fost eliminate.

Cum spuneam, succes notabil! Grație oaspeților salzburghezi și acompaniatorilor lor din fosă, la Sibiu s-a cântat un Mozart autentic, concluzionând o ediție de festival cu care Filarmonica de Stat și directorul ei general, Ioan Bojin, se pot mândri.